

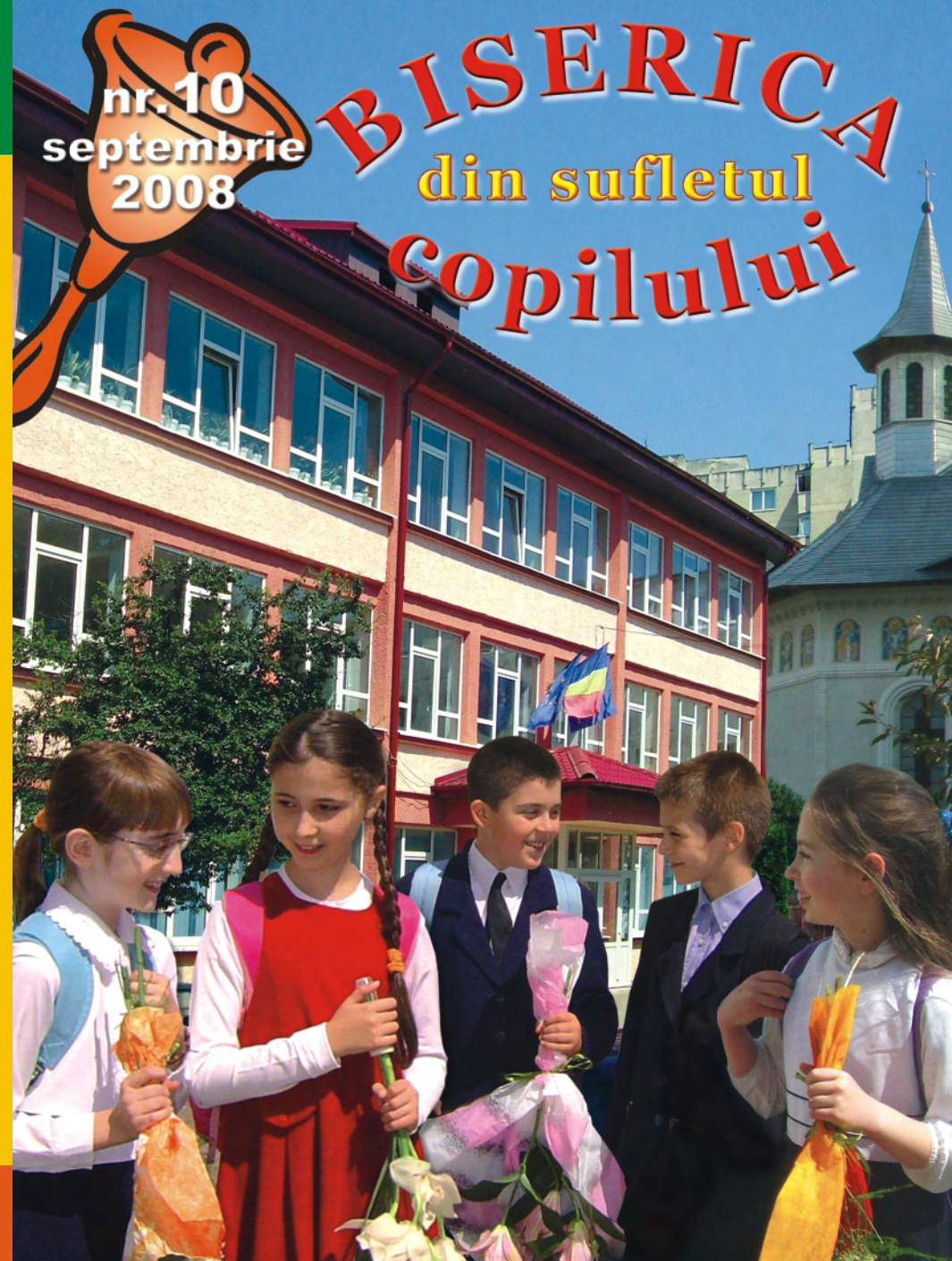
**Copiii nesupravegheați,
vor face ceea ce nu vă așteptați!**

Puteți descărca o aplicație gratuită
pentru a vă proteja copiii de efectul nociv al
internetului de la adresa:
www1.k9webprotection.com

**Campanie realizată de revista "Biserica din sufletul copilului"
pentru protejarea copiilor împotriva efectelor negative
ale calculatorului și televizorului.**

Revista se distribuie **GRATUIT** tuturor elevilor
din clasele I - VIII din județul Suceava

**Ne dăm silința să fim
de nota 10 la minte și la suflet!**

Cuprins

- 2 Început de an școlar
- 4 Sfântul Stelian - ocrotitorul copiilor
- 6 Cele două pietricele albastre
- 8 Țara Cuvintelor
- 10 Taina Sfântului Maslu
- 11 Sfânta Scriptură despre...
- 12 Liturghia credincioșilor (I)
- 14 Parintele Arsenie Papacioc
- 15 Valoarea timpului
- 16 O tabără de vis
- 18 Încredere în Dumnezeu
- 20 Gustul faptelor rele
- 23 Să nu furi !
- 24 Măgarul
- 25 Nuca și zidul
- 26 Jocuri
- 28 Șoapte de iubire
- 29 Premiere

Revista coordonată și finanțată de
MĂNĂSTIREA SFÂNTULUI IOAN CEL NOU DE LA SUCEAVA
Fotografii: Arhiva Mănăstirii Sf. Ioan cel Nou Suceava
Tipar: AccentPrint Suceava, info@accentprint.ro
Machetare grafică: Esens Design, info@esens.ro

Revista apare o dată la trei luni

Început de an școlar

Omul cel mai fericit este omul la vârsta de elev-școlar. Este vârsta când treptat-treptat elevul dobândește cunoștințele necesare trăirii vieții muncind și rugându-se, învățând că cinstea în tot ce face dă demnitate, vrednicie și-l face să fie prețuit de cei din jurul său.

Cât de nefericit este omul care nu pricepe, nu înțelege natura înconjurătoare și mai ales legile după care trebuie să se conducă! Tainele naturii și ale persoanei începem să le cunoaștem progresiv de pe băncile școlii și aceasta numai atunci când învățăm lecție cu lecție; o lecție neînvățată îngreuiază cunoașterea celorlalte lecții, a învățăturilor care ni se împărtășesc; învățarea fiecărei lecții este asemenea construirii unei case punând fiecare cărămidă la locul ei, punând-o așa cum o cere legea construirii acelei case.

Mintea omului se luminează prin dobândirea cunoștințelor pe băncile școlii, însă luminarea minții se desăvârșește prin trăirea vieții călăuzit de poruncile lui Dumnezeu (Ps. 18, 104-105), înlăturând din mintea noastră gândurile păcătoase care aduc întunecare sufletului. Să înlăturăm din viața noastră mânia, invidia, lenea și toate celelalte asemenea acestora. Aceste păcate aduc nu numai întunecarea minții, ci și îmbolnăvirea trupului. De exemplu, păcatul mâniei aduce îmbolnăvirea ficatului.

Ajunși în pragul unui nou an școlar, să pășim în el cu bucurie și cu hotărârea de a fi mai silitori, mai cuminți și mai altruști cu colegii noștri, ajutându-i să înțeleagă cele pe care mintea lor fiind mai slabă îngreuiază înțelegerea lecției. Bucuria și chiar fericirea vieții vin în măsura în care ajutam pe semenul nostru aflat într-o situație de lipsă sau neîmplinire.

Înundațiile cu care Dumnezeu ne-a încercat credința noastră în acest an ne cere și nouă, școlarilor, să dăm o mână de ajutor, mai ales celor bătrâni, fără să uităm de colegii noștri proveniți din familiile ale căror case părintești au fost dărmate sau avariate. Cadrele didactice, conducerea primăriilor și, nu în ultimul rând, preotul parohiei vor solicita ajutorul școlarilor care, cu inimile lor deschise, curate, generoase, vor oferi micul lor ajutor prin care vor dovedi că sunt și ei, la vârsta lor, cetățeni adevărați ai Țării și Împărăției lui Dumnezeu.

† PIMEN,
Pimen

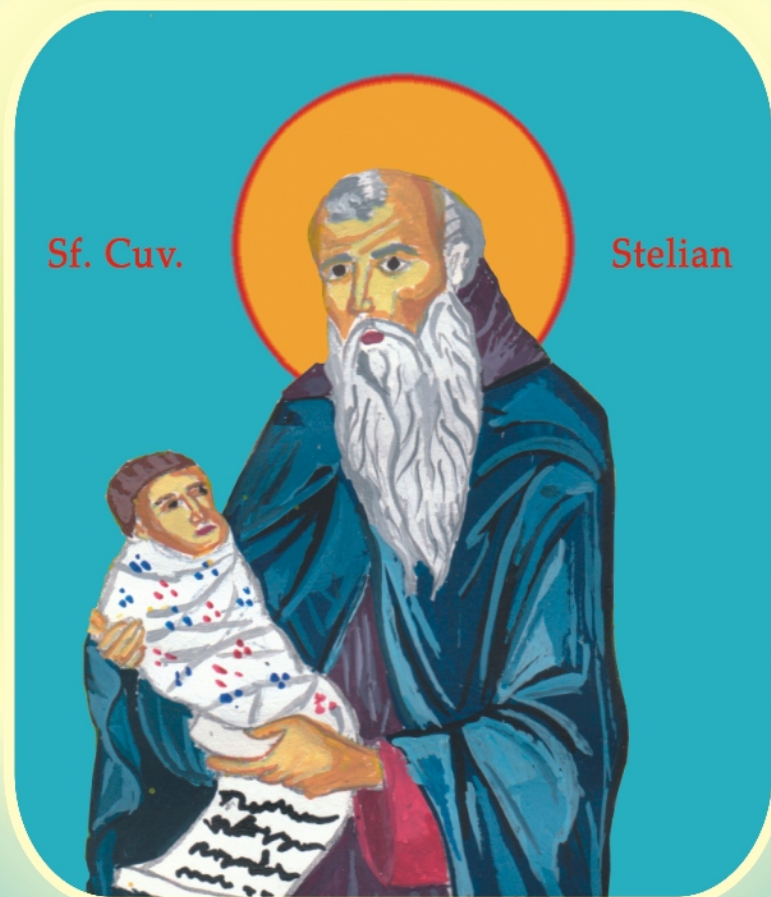
Arhiepiscop al Sucevei și Rădăuților

Sfântul Stelian

ocrotitorul copiilor

Sfântul Stelian este unul dintre cei mai iubiți sfinți.

După copilăria vegheată de bunii săi părinți, a urmat tinerețea în care Sfântul Stelian a dobândit adevărata înțelepciune care este ascunsă în poruncile lui Dumnezeu și a luat hotărârea de a sluji Domnului în toate zilele vieții sale.

Icoană de Flaviu Timofte, clasa a VII-a, Fălțiceni

Când părinții săi s-au dus la cele veșnice și-a împărțit averea săracilor și s-a făcut monah, fiind exemplu pentru toți cei ce locuiau în acea sihăstrie prin viața de asceză (post, rugăciuni cu lacrimi, dormit puțin și atunci pe rogojină sau stând pe scaun).

Sfântul Stelian s-a retras într-o oază de liniște a unei peșteri pentru a se dedica trup și suflet rugăciunii și a primit hrana de la un dumnezeiesc înger.

Văzând Dumnezeu viața acestui sfânt i-a dat puterea de a vindeca boli și diferite patimi. Sfântul Stelian nu a încetat să facă minuni nici după trecerea sa la cele sfinte.

Când venea boala cea nemiloasă și mureau pruncii, iar părinții rămâneau fără copii, atunci toate mamele care chemau cu credință numele acestui sfânt, și zugrăveau sfânta lui icoană, iarăși nașteau alți prunci iar pe cei bolnavi îi vindeca.

De așa viețuind pururea pomenitul Stelian și multe vindecări și minuni săvârșind, s-a mutat la Domnul.

Sfântul Stelian a fost numit și ocrotitorul copiilor. Și în ziua de azi ascultă rugăciunile mamelor îndurerate și le vindecă copiii. Dumnezeu nu a uitat de cele mai fragede creații ale Sale, copiii, și le-a dăruit un sfânt ocrotitor, iar pentru aceasta trebuie să-i mulțumim Sfântului Stelian mereu, citind cu evlavie acatistul lui.

Roxana Huțanu
clasa a VIII-a, Siret

Sfântul Stelian

*Lumină sfântă preacurată
Din ceruri înalte pogorată
Ești tu, sfinte,
Preabunule și milostiv părinte.*

*Ești îngerul nostru păzitor
Ocrotitorul tuturor copiilor
Mereu suferi când greșim
Sau când spre păcate pășim.*

*Pe copilul ce-n vâltoarea vieții
a greșit
De puterea răului fiind orbit
Nici când, preafinte, tu nu l-ai lăsat
Pe calea cea bună l-ai îndrumat.*

*Dumnezeu ți-a dat povață
Să îndrumi copiii-n viață!
Când la cele rele se gândesc
Arată-le ce mult greșesc.*

Camelia Jibu
clasa a VIII-a, Fântâna Mare

Cele două pietricele albastre

Două pietricele, cam de mărimea unei castane, zăceau în prundișul unui vesel pârau de munte. Se aflau laolaltă cu celelalte pietre de acolo, unele mai mici, altele mai mari, dar erau diferite de toate celelalte, pentru că erau albastre. Când soarele le dezmiarda cu razele sale, ele străluceau de parcă ar fi fost două bucăți de cer căzute pe pământ.

Cele două pietricele știau că sunt cele mai frumoase dintre toate celelalte aflate în pârau și se lăudau de dimineața până seara:

- Noi suntem copiii cerului!, strigau, când una, când cealaltă, pietrelor obișnuite aflate în preajmă. Noi suntem deosebite!

De fapt erau două pietre arogante, care își petreceau zilele gândindu-se numai la ceea ce s-ar fi întâmplat cu ele când cineva avea să le descopere. Desigur, își spuneau, vom fi puse într-un colier împreună cu alte pietre prețioase, așa cum suntem și noi.

Într-o bună dimineață, pe când razele soarelui se jucau pe luciul apei cristaline, un om s-a aplecat, și-a întins mâna și a cules cele două pietricele albastre. Cele două pietricele erau nespuse de fericite:

- Ura!, au strigat. Am plecat! Ce timpuri bune ne așteaptă! S-au simțit cele mai norocoase pietre din lume. Nu așteptau decât ca visurile lor să se transforme în realitate.

Au fost puse într-o cutie, împreună cu alte pietre colorate. "Rămânem aici pentru puțin timp" și-au spus, fiind sigure de frumusețea și valoarea lor neîndoieală. Mereu au schimbat cutiile, au fost puse pe cântar și pipăite insistent de mâini aspre. Au rămas în cele din urmă singure, parcă uitate, într-o cutiuță.

Mai târziu o mână le-a luat și le-a așezat cu necuviință pe un zid, în mijlocul altor pietre, pe o suprafață de ciment foarte lipicioasă.

- Hei, fii mai delicat, strigau cele două pietricele albastre, suntem prețioase. Drept răspuns, câte o lovitură de ciocan le-a fixat definitiv.

Revoltate au început să strige:

- Nepricepuților, voi nu înțelegeți cât suntem de importante? Cele două pietricele albastre amenințau, plângeau, implorau. Dar n-a fost de nici un folos. Tot prizoniere în zid au rămas.

Dezamăgirea și amărăciunea le-a întunecat cu reflexe viorii. Timpul trecea încet iar cele două pietricele nutreau un singur gând: să fugă. Dar cimentul era tare și imposibil de convins să le elibereze. Au zărit însă un firicel de apă ce se prelingea pe acolo și l-au rugat: "Strecoară-te sub noi, te rugăm, și desprinde-ne de pe acest zid!" Apa nu s-a lăsat mult rugată. A trecut la lucru și, ușor-ușor, a reușit să se strecoare și să fărâme câte

puțin cimentul. După câteva luni de perseverență cele două pietricele au putut să se miște.

Într-o noapte umedă și rece cele două pietricele au căzut pe pământ, eliberate în sfârșit din acea închisoare insuportabilă.

- Suntem libere au strigat amândouă în culmea fericirii.

Însă, jos fiind, au putut vedea zidul în care fuseseră fixate și nu mică le-a fost mirarea: lumina lunii ce străbătea printr-o fereastră lumina un mozaic superb. Mii de pietricele viu colorate și aurite formau chipul Maicii Domnului. Era cea mai frumoasă imagine pe care cele două pietre o văzuseră vreodată. Dar ceva îi lipsea... Fața, chipul blând și dulce al Maicii Domnului, avea ceva neobișnuit. Părea oarbă, căci îi lipseau ochii. Oh, nu, au exclamat amândouă, dându-și seama de grozăvie. Ele fuseseră tocmai ochii Maicii Domnului.

Își imaginau acum cât de bine se potriveau acolo, cât de frumos trebuie să fi strălucit și cât de mult trebuie să fi fost admirate de oameni. Regretau acum fapta lor nesăbuită dându-și seama că nechibzuite au fost.

Dis de dimineață a ajuns acolo omul care făcea curățenie în biserică și, din neatenție, a călcat pe cele două pietricele aflate la pământ. Supărat, le-a dat deoparte cu piciorul. Apoi, fiind încă întuneric, nu le-a deosebit bine și le-a strâns cu mătura pentru a le arunca la gunoi împreună cu praful și alte pietre neînsemnate.

Mozaic realizat de eleva
Alexandra Oltean, Târgu Mureș

Fiecare dintre noi este diferit. **Fiecare este unic și irepetabil.** De aceea fiecare dintre noi are ceva de dăruit altora, ceva ce nimeni altcineva nu are. Fiecare are un loc și o misiune ce i-au fost încredințate și de care va trebui să răspundă. **Fiecare este un dar unic al lui Dumnezeu pentru omenire.**

Țara Cuvintelor

Ce anotimp ruginiu!

Frunzele plictisite își iau rămas bun de la crengile copacilor. Sub cerul cenușiu de toamnă ca un clopot uriaș de sticlă aburită se ascunde cartierul de unde abia își scot capetele trecătorii.

Costică, răpit de tot ce se petrece în jur în această perioadă, pășește cu pași domoli spre școală. El este un elev căruia capitolul lectură i se pare nedeslușibil și privește mereu cu nepăsare literele care se grăbesc să alcătuiască fraze cu ajutorul cărora elevii înțeleg nepătrunsele taine ale universului.

- Costică Popescu, strigă doamna profesoară.

Trezit ca dintr-un coșmar, Costică se ridică în picioare buimac.

- Prezent, răspunde.

- Citește-mi, te rog, primul aliniat din "Amintiri din copilărie", continuă doamna profesoară.

- „Mă tre...ze...ș...te ma...ma înînn...r...-o diimiii...ne...a...ță, dimineată, diin sooomn”.

- De ajuns, îl întrerupe doamna. Costică nu te prea înțelege ci literele, nu-i așa?

Așa și era. Literele reprezentau pentru Costică un adevărat obstacol peste care era sigur că nu va putea trece niciodată.

Trece ora de muștrări din partea doamnei profesoare și după ce a ajuns acasă, Costică s-a tolănit pe frunzele ce s-au îngrămădit sub copacii din livada casei lui. Costică număra frunzele și nu se gândea la nimic. Adoarme.

Se găsi deodată în Țara Cuvintelor. Pășește pe o cărare plină de cărți și obiecte școlare. La o răscruce găsește două indicatoare: unul spre Optimism iar celălalt spre Pesimism. „Ce înseamnă Optimism”, se întreabă gânditor Costică? „Dar Pesimism?” Încercând să dibăcească cele două cuvinte, o „luminiță” îl salvează:

- Optimism este format din cifra opt și o terminație pe care nu o înțeleg. Cum matematica este cel mai mare dușman al meu voi merge pe celălalt drum, spre pesimism, pentru a fugi de primejdie, se gândește Costică și pornește la drum bucuros că a lăsat în urmă una dintre cele mai primejdioase obiecte: matematica.

Mergând pe strada lnește

Pesimismului, Costică întâlnește oameni care se văicăresc că nu-și pot lega șireturile de la papuci. Interesat de ce se petrece acolo, băiatul se oprește din drumul său, iar după ce află care este marea lor problemă și se amuză nițel, îi îndeamnă pe acești oameni supărați să facă niște noduri din acele șireturi, doar așa, pentru a încerca și poate-poate vor reuși. Zis și făcut! Oamenii, ascultători din fire, încep a lega și dezlega șireturile și, într-un final, reușesc să lege papucii cum mai bine nu se putea.

- Mulțumim, băiete, i-au spus oamenii. Dar ce cauți tu pe strada asta, că doar ești un copil deștept și cu voință? Aici vezi doar oameni triști, pesimiști, haide cu noi! Și noi mergem spre optimism pentru că se vede lucru că aici nu avem ce căuta. Ne doboară dezamăgirea și neputința, astfel încât rămânem mereu în voia sorții.

- Dar acea stradă....? și înțelege băiatul că se află pe tărâmul ceva

cuvintelor necitite, neînvățate și nefolosite de el din cauza lenei și a nepăsării. Îți dă seama și de semnificația cuvântului pesimism, adică deprimare, neîncredere și descurajare, dar despre celălalt cuvânt, optimism, nici că se gândea la altceva decât la cifra 8 și la înfricoșătoarea matematică.

El ajunge și pe această stradă. Aici găsește oameni cu zâmbetul pe față, primitori, bucuroși de orice le dă Dumnezeu. Acum înțelege și Costică taina cuvântului optimism, adică încredere și speranță.

- Costicăăă, îl chemă mama. Ai lenevit toată ziua, cred că ai multe teme de făcut pentru mâine!

- Sigur mamă!

Și se îndreptă spre ghiozdanul uitat cândva într-un colț de cameră, buimăcit de experiența pe care a trăit-o în vis pe tărâmul cuvintelor și, cu noi forțe de aprofundare, își pregătește temele pentru a doua zi.

Roxana Roman
cl. a VIII-a, Vicovu de Sus

Taina Sfântului Maslu

În prima parte a lunii august, părinții Mariei au luat concediu și au venit acasă. Reîntâlnirea între copil și părinți a fost emoționantă. După aproape un an în care nu s-a întâlnit cu ei, Maria a constatat că mama ei este slăbită și albă la față.

- Mămico, de câte ori ți-am spus să vii acasă. Să vezi ce mâncare bună face bunica, dacă ai fi venit sigur nu slăbeai așa!

Mama nu i-a dat nici un răspuns fetei și atunci Maria a citit îngrijorarea de pe fața bunicii. Era chiar într-o zi de vineri și de câteva zile începuse postul Adormirii Maicii Domnului. Părinții au plecat cu mașina la oraș, iar bunica i-a spus fetei:

- Maria, mama ta este bolnavă. Acum a plecat la un medic în oraș, iar noi trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu să o ajute. Astăzi, la biserică se slujește Taina Sfântului Maslu și ar fi bine să mergem.

Maria nu a stat pe gânduri. S-a îmbrăcat în hainele pentru biserică și a plecat împreună cu bunica. La biserică a fost foarte atentă la slujbă, rugându-se mereu în gând: *Doamne, dă-i sănătate mamei mele!* La sfârșitul slujbei, Maria l-a așteptat pe părintele care a slujit și l-a întrebat:

- Părinte, mama mea este bolnavă. Este adevărat că dacă eu mă rog și vin la slujba aceasta ea se face sănătoasă?

- Da, Maria, este adevărat. Dacă participăm la Slujba Sfântului Maslu, și-i aducem și pe cei bolnavi la această slujbă, darurile Sfântului Duh aduc alinare, puterea de a răbda și chiar vindecare.

- Și cine spune asta?!....
- Tu ai auzit de Sfânta Scriptură, Maria?
- Da. E cartea în care se păstrează cuvintele lui Dumnezeu.
- În Epistola Sfântului Iacov, Dumnezeu îndeamnă oamenii bolnavi să cheme preoții Bisericii care să se roage pentru ei, ungându-i cu untdelemn în numele Domnului.

- Atunci trebuie să o aduc și pe mama?

- Da. Mama ta va veni și ea, dar astăzi trebuia să meargă la medic.

- Mai am o întrebare, părinte: dacă această slujbă este pentru sănătate, de ce la sfârșit ați spus *Dumnezeu să vă ierte?* Dumnezeu a dat boala?

- Nu, Maria, boala nu vine de la Dumnezeu, ci de la păcatele oamenilor. Omul face în viață diferite greșeli, păcate mai mici sau mai mari, iar urmarea acestor greșeli este boala și chiar moartea. De aceea Îi cerem lui Dumnezeu nu doar sănătate, ci și iertare de păcate.

- Mulțumesc, părinte duhovnic! Să vă rugați și pentru mama mea.

Când a ajuns acasă, mama Mariei se întorsese de la medic și o aștepta. Maria i-a povestit mamei ce aflate de la părintele duhovnic și s-au hotărât să meargă împreună la Biserică participând la Taina Sfântului Maslu.

Pr. Gabriel Herea, Pătrăuți

Sfânta Scriptură despre... Sfântul Maslu

Să aflăm ce spuneau cei doi sfinți despre Taina Sfântului Maslu. Va trebui să rezolvați corect perechile de exerciții de mai jos și să aflați trimerile pentru două versete din Noul Testament. Rezultatul primului exercițiu reprezintă capitolul, iar rezultatul celui de-al doilea, versetul.

Copiii care vor transcrie din Noul Testament versetele corecte și le vor trimite pe adresa revistei până la data de 1 decembrie 2008, vor primi câte o surpriză!

Epistola Sf. Apostol Iacov

$$36:6+2 \times (3 \times 4-9:3)-19=$$
$$7+3 \times 5+9:3 \times 2-14=$$

Sfânta Evanghelie după Marcu

$$3:3+3 \times 3-3 \times 3:3-3:3=$$
$$25-3 \times (5-9:3)-24:4=$$

Liturghia credincioșilor (I)

Ce este și cum începe Liturghia credincioșilor?

Partea a doua a Sfintei Liturghii se numește Liturghia credincioșilor, adică a celor botezați, și se desfășoară în continuarea Liturghiei catehumenilor (a celor care urmau să fie botezați).

Ea începe cu două rugăciuni numite ale credincioșilor, în care preoții slujitori cer milă și harul dumnezeiesc spre a-i întări cu puterea Sfântului Duh pentru săvârșirea Jertfei Euharistice, curățindu-i de orice pată sufletească și trupească. De asemenea ei se roagă și pentru desăvârșirea spirituală a credincioșilor pentru a se putea împărtăși cu vrednicie cu Trupul și Sângele Domnului Iisus Hristos.

Ce este Imnul Heruvic?

Urmează cântarea imnului numit „heruvic” prin care credincioșii Îl laudă pe Dumnezeu cu întreită cântare, așa cum Îl laudă heruvimii și toate cetele îngerești: „Noi, care pe heruvimi cu taină

închipuim și Făcătoarei de viață Treimi întreit sfântă cântare aducem, toată grija cea lumească să o lepădăm...”

Prin imnul heruvic, Biserica ne cheamă să-L însoțim pe Hristos pe drumul crucii care duce la Golgota, lepădând din sufletul nostru orice grijă lumească.

Ce este Vohodul Mare?

La sfârșitul acestei cântări preotul ia Sfântul Disc și Sfântul Potir cu Cinstitele Daruri de la Proscomidiar, iese cu ele în mijlocul bisericii și se roagă cu voce tare pentru toți credincioșii, spunând pentru fiecare în parte: „...să-i pomenescă Domnul Dumnezeu întru Împărăția Sa”. Are loc acum Vohodul Mare, adică ducerea Cinstitelor Daruri de la Proscomidiar pe Sfânta Masă, prin biserică, ceea ce simbolizează intrarea triumfală a Mântuitorului în Ierusalim, unde urma să se răstignească pentru păcatele lumii, precum și drumul Crucii de la Pretoriu până la Golgota.

El este o reprezentare simbolică și a luării de pe Cruce

și ducerii Mântuitorului la locul unde era săpat mormântul.

Cinstitele Daruri sunt așezate apoi pe Sfânta Masă, fapt care simbolizează Răstignirea Domnului pe Cruce, Însmormântarea, Învierea și Înălțarea Sa de-a dreapta Tatălui. În aceste momente, Sfântul Disc închipuiește mâinile lui Iosif și Nicodim care L-au însmormântat pe Mântuitorul. Acoperământul cel mare cu care preotul acoperă Cinstitele Daruri simbolizează giulgiul cu care Iosif a înfășurat Trupul lui Hristos, iar închiderea ușilor împărătești preînchipuie pecetluirea mormântului de către soldați.

Pregătirea pentru Sfânta Jertfă Euharistică

Din acest moment, preotul și întreaga Biserică se pregătește pentru oferirea Cinstitelor Daruri lui Dumnezeu spre a fi primite și prefăcute în Trupul și Sângele lui Hristos și spre împărtășirea cu ele.

Această pregătire se face printr-un act simbolic de manifestare a iubirii reciproce și printr-un act demonstrativ de mărturisire a dreptei credințe. În acest sens, la

îndemnul slujitorului sfințit: „Să ne iubim unii pe alții, ca într-un gând să mărturisim”, preoții își oferă îmbrățișare sfântă, iar credincioșii se unesc prin mărturisirea comună a Sfintei Treimi prin imnul: „Pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh...” și, mai complet, prin recitarea comună a Simbolului de credință sau a Crezului.

Rostirea Crezului reprezintă rezumatul "Învățăături de Credință Ortodoxă", un moment de meditație și de pietate adâncă față de actul mântuirii noastre care va fi actualizat imediat în ritualul Sfintei Jertfe.

un preot slujitor

Părintele Arsenie Papacioac

Sfaturi duhovnicești

Dumnezeu nu cere nimic imposibil ci, prin poruncile Sale, te îndeamnă să faci ceea ce poți, să ceri ceea ce nu poți. El te ajută ca să poți.

Așa, păcătos cum ești, Dumnezeu, Care e cu adevărat mult iubitor și milostiv te va găsi, te va îmbrățișa, te va lua ca pe o oaie rătăcită pe umerii Săi și te va duce în turma cea binecuvântată și te va iubi pentru că tu de fapt, nu L-ai părăsit.

Nu socotești, oare, o fericire să știi să vorbești cu Dumnezeu în rugăciune?... Puneți-vă la inimă ce vă învâț acum: cum v-ați deșteptat dimineța, alergați la rugăciune. Pentru că ceea ce ați apucat să măcinați în coș, la moara gândurilor, la deșteptare, aceea veți măcina toată ziua.

Greșelile pentru care vom fi judecați sunt de patru feluri:

- 1) răutățile pe care le facem noi;
- 2) răutățile pe care le fac alții din cauza noastră;
- 3) bunătățile pe care nu le-am făcut;
- 4) bunătățile pe care nu le-au făcut alții din cauza noastră.

Dacă i-am întreba pe cei din rai ce i-a costat de au ajuns la atâta fericire, ne-ar răspunde: „timp..., timp petrecut bine”.

Valoarea timpului

Pentru a descoperi...

- ... **valoarea unui an**, întreabă un student care nu a luat examenul final;
- ... **valoarea unei luni**, întreabă o mamă care a adus pe lume un copil mai devreme de termen;
- ... **valoarea unei săptămâni**, întreabă editorul unei reviste săptămânale;
- ... **valoarea unei ore**, întreabă-i pe părinții care abia așteaptă să-și întâlnească copilul;
- ... **valoarea unui minut**, întreabă pe cineva care a pierdut trenul sau avionul;
- ... **valoarea unei secunde**, întreabă pe cineva care a supraviețuit în urma unui accident;
- ... **valoarea unei miimi de secunde**, întreabă un atlet care a câștigat medalia de argint la olimpiadă.

Timpul nu așteaptă pe nimeni. Adună fiecare moment care îți rămâne deoarece are o mare valoare!

O singură zi, un singur ceas, un singur minut pierdut sau rău întrebuințat pot avea cele mai importante urmări pentru noi, pentru întreaga veșnicie.

Sf. Filaret al Moscovei

Dacă cineva a pierdut aur sau argint în locul lor poate găsi altceva; dar dacă va pierde vremea, trăind în trândăvie și lenevie, nu va putea găsi altceva în schimbul timpului pierdut.

Avva Dorotei

Îngerul păzitor ne numără pașii când mergem pe drumul cel bun și se întristează când facem rele, adică păcate.

Avva Vartolomeu

O tabără de vis...

Mi-aduc aminte și acum cu o bucurie imensă ziua când ne-am adunat cu toții la Mănăstirea Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava pentru a pleca în tabără la Voroneț. Dorința de a călători nutrea în inimile noastre. Așteptasem acest lucru toată vara, și iată că visul devenea realitate.

Joi, 14 august, la 3 kilometri depărtare de Voroneț ne-am cazat la „Vila Maria” având parte de niște gazde primitoare: familia Grosu. Locul te îmbie prin atmosfera calmă, acompaniată doar de un susur lin de râu de munte. Pădurea aflată în imediata vecinătate e o oază de liniște.

A doua zi, fiind Praznicul Adormirii Maicii Domnului am mers la Mănăstirea Humor, al cărei hram se sărbătorea.

Știam încă de la plecare că această tabără va fi o tabără de

creație și, pentru început am făcut o excursie de documentare. Am mers la un atelier de icoane din Molid, unde doamna Livia Teodora Țebrean ne-a povestit ce importanță are icoana în viața noastră, cum se realizează o icoană pe lemn, pentru că icoana este fereastră către Dumnezeu. Pictura icoanelor înfățișează lucrurile ca și când ar fi produse de Lumină și nu ca și cum ar fi luminate de o sursă exterioară. Pictarea icoanelor este o formă de artă care îmbină aceste elemente într-un tot unitar cu semnificații profunde.

Am mers și la mănăstirea Moldovița unde am văzut că icoanele pot rezista vreme îndelungată, că ele sunt o predică în imagini, că ele exprimă grafic întreaga învățătură de credință. Se spune că ceea ce Sfânta Evanghelie înfățișează prin cuvânt, icoana

vestește prin imagine. Regăsim în icoane toată istoria mântuirii, precum și mărturia concretă a sfințeniei, la care suntem, cu toții, chemați.

Apoi premianții de la desene au început să pună în practică tot ce au învățat, și au început să deseneze icoana Maicii Domnului, începând cu pregătirea lemnului și continuând cu etapele desenării. Fiecare icoană pe care acești copii o vor picta va fi o chemare a lui Dumnezeu către om, iar fiecare din cei ce vor vedea aceste icoane se va putea apropia mai ușor de Dumnezeu.

Premianții de la eseuri, au avut îndrumarea doamnei Maria Șelari, care ne-a ajutat să aprofundăm cunoștințele despre realizarea eseurilor, urmând anumite etape, apoi am încercat să punem în aplicare tot ce am învățat.

Joi, 21 august, era ziua când trebuia să ne întoarcem acasă, dar nu ne puteam despărți ușor, așa că am mers la mănăstirea Sucevița, Putna și Bogdana, unde ne-am umplut inimile de sfințenie și am mulțumit lui Dumnezeu.

Ne-am despărțit având bucuria întâlnirii și speranța revederii, cu decizii noi în slujire, cu prietenii noi, cu aer proaspăt de munte și cu hainele pline de fum de la focul de tabără și nu în ultimul rând cu mulțumirea pentru binecuvântările primite și vremea bună de care ne-am bucurat.

Adriana Ionesi, clasa a VIII-a,
Școala de arte și meserii „Dimitrie Onciu”-Straja

Încredere în Dumnezeu

Pe la sfârșitul lunii iulie îngerii au început să plângă cu lacrimi cristaline. Acele mărgăritare s-au lăsat peste norii plumburii și atunci a început furia apelor.

Afară a plouat abundent, iar apele au crescut uimitor de repede. Autoritățile au anunțat cod portocaliu apoi roșu, iar oamenii erau panicați.

Irina este o fetiță de nouă ani care locuiește cu bunica ei într-o căsuță sărăcăcioasă, dar bogată în armonie și iubire. Era și ea speriată de veștile ce se anunțau la televizor. Fulgerele și tunetele înspăimântau inima pură și curată a bieteii copile. Se temea să nu se prăbușească casa bunicii.

Când fetița se uită pe geam, observă că apa ajunsese până la poartă. În acea seară o mașină de pompieri a evacuat toți

oamenii din sat, printre care și Irina cu bunica ei. Bunica copilei nu vroia să-și părăsească casa - agoniseala ei de-o viață - dar, în cele din urmă, a înțeles că viața copilei este mai importantă decât averea. Era un peisaj înspăimântător: unii nu vroiau să plece, alții se rugau lui Dumnezeu să-i cruțe, iar alții plâneau și nu știau ce să mai facă.

Oamenii erau amenințați de o viitură ce avea să înghită totul. Irina plânea întruna și o întreba pe bunica ei:

- Bunico, de ce se întâmplă toate astea? Este pedeapsa lui Dumnezeu?

- Da, copila mea, îi răspundea bunica cu inima plină de durere.

Toți locuitorii satului au fost duși în sala de sport a școlii din sat, unde au primit apă și hrană. Oamenii primeau vești că apa ajunsese deja până la ferestre. Din cauză că era foarte obosită, Irina a pus capul în poala bunicii și a adormit în timp ce se ruga lui Dumnezeu.

Părea că se urca pe o scară până a ajuns pe un tărâm cu nori pufoși și catifelati. Ajunse

la o poartă de aur, iar atunci, în fața ei, a apărut un înger cu priviri curate și blânde, cu aripi fine. În fața ei stătea Arhanghelul Gavriil cu o sabie de foc în mână. Irina lăsa capul în jos, apoi îngenunche. Atunci Arhanghelul Gavriil îi zise:

- Știi că ai venit aici pentru a mă ruga să-ți fie salvată casa.

- Te rog, bunule înger, ajută-mă!, zise Irina cu lacrimi în ochi.

- Dragă fetiță, Dumnezeu a trimis aceste inundații pentru că lumea s-a făcut rea și nu mai ascultă poruncile Sale. Mii de îngeri plâng în cer, iar lacrimile lor au ajuns la voi pe pământ. Sfatul meu este să ai încredere și speranță în Dumnezeu, iar El te va ajuta, deoarece cu voia Lui se fac toate. Ține minte, copilă!

Atunci copila auzi o voce:

- Trezește-te, Irina!

Era vocea bunicii care o sculase. Afară încă ploua

torențial, iar oamenii erau amenințați de puhoiaie. Pe chipul acelor oameni se vedea tristețea.

A doua zi s-au întors în sat și au văzut dezastrul ce-l făcuse apa. Casele erau inundate, iar unele nu mai erau. Casa Irinei nu s-a prăbușit, dar mobila, hainele, animalele au fost luate de ape. Furia apelor se mai calmase, dar jalea oamenilor abia începuse.

Irina și bunica ei plâneau, dar încrederea în Dumnezeu nu au pierdut-o. Știau că Cel de Sus îi va ajuta. Acum a apărut soarele. Apare și curcubeul... Iar curcubeul este semn că Dumnezeu nu va pierde lumea și că așteaptă ca oamenii să se îndrepte.

Cei care nu au fost afectați de ape trebuie să ofere ajutor. Să ajutăm sinistrații!

*Andreea Cîmpan,
clasa a VI-a, Rădăuți*

Amarul faptelor rele

Spre sfârșitul vacanței, Ionel și Maria erau acasă. Bunicii i s-a făcut dor de nepoțelii ei și s-a hotărât să-i viziteze.

Copii, haideti, cineva drag vouă a venit să vă vadă!

Mi-a fost dor de voi și-am venit să vă văd.

Și nouă ne-a fost dor de matală și de poveștile pe care ni le spuneai.

Bunico, povestește-ne ce s-a mai întâmplat prin sat?

Într-o noapte întunecoasă, cineva mi-a călcat în bătătură. Săracul, a crezut că furând de la mine, va face mare ispravă.

Dar nu după mult timp, lui Vasile i s-a îmbolnăvit fata. Bineînțeles, știam că el era făptașul.

Vasile, du-te la mătușa Frusina, știi că ea crește ierburi de leac, cred că ne va ajuta cu drag.

Mătușă Frusina, am nevoie să vorbesc cu matală!

Fetița mea se simte rău, știu că faci doctorii, te rog dă-mi ceva să se facă bine.

Măi Vasile, ce-ți trebuie ție nu am. Hoții care mi-au furat agoniseala, mi-au călcat în picioare și grădina, așa că multe plante, pe care le-a lăsat Dumnezeu să ne fie de ajutor, au fost distruse. Totuși, încearcă cu asta, și roagă-L pe Dumnezeu să se facă fetița bine.

Oamenii care încalcă cuvântul lui Dumnezeu, nu se gîndesc la consecințele faptelor lor. Chiar dacă Vasile a rămas nedescoperit și s-a folosit de lucrul furat, el și-a făcut singur rău, distrugând ceva ce i-ar fi fost mult mai de folos, și nu numai lui.

Își aduse aminte de fapta lui. Își dădu seama că mătușa Frusina știa că el e făptașul și rămase profund mișcat, de gingășia cu care... nici măcar nu-l muștră.

În drum spre casă, îi răsunau în urechi vorbele mătușii Frusina: "Roagă-L pe Dumnezeu, să fie bine...". Știa că trebuia mai întâi să fie iertat, cum altfel să se roage lui Dumnezeu?

Se opri la biserică și mărturisi părintelui duhovnic, fapta lui de ocară, primi iertarea și se rugă și pentru sănătatea copilului și pentru mătușa Frusina, care-l primise cu atâta dragoste.

După câteva zile, copilul se însănătoși. Să fi fost leacul de vină sau se milostivise Dumnezeu văzând pocăința lui Vasile? Era bucurie mare. Cu siguranță era lucrarea lui Dumnezeu, care se îngrijise de sănătatea copilului dar și de "sănătatea" morală a lui Vasile.

Vedeți, dragii mei, atunci când facem un lucru rău, acesta nu rămâne niciodată ascuns pentru că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să culegem roadele a ceea ce am semănat, iar "fructele faptelor rele", au gust rău. Să fiți cuminți și buni la inimă și veți vedea câtă bucurie veți face și celor care vă ocrotesc.

Grafică și text: Gheorghe Strugaru, Suceava

Gândiți-vă la toate greșelile de care veți da socoteală - și, mai ales, să uitați nedreptățile săvârșite de alții vouă, iertați pe cei care v-au jignit, ca să aveți dreptul ca înșivă să fiți iertați - și să câștigați, astfel, o ușurare a necazurilor voastre.

Sfântul Ioan Gură de Aur

Să nu furi !

Prin porunca a opta din Decalog, Dumnezeu ne îndeamnă clar: „Să nu furi”.

Furtul înseamnă să îți însușești în mod necinstit ceva ce nu îți aparține, un lucru pentru care nu te-ai ostenit și pe care nu-l meriți. În acest sens, furtul este o încercare de înșelare a lui Dumnezeu, a semenilor și a propriei tale persoane. El are la bază necredința, lăcomia, lenea, dorința de a avea ceea ce aparține aproapelui.

Furtul este un păcat mare, care are consecințe rele și în viața aceasta și în veșnicie. În această viață, furtul este incriminat aspru de legile statului, fiind pedepsit cu închisoarea. Mai mult, cel care fură este un om care își îngroapă talanții, adică darurile primite de la Dumnezeu și, în loc să sporească în virtute, în loc să muncească cinstit spre bucuria și folosul său și al semenilor, el alege să trăiască o viață de coșmar, în teamă, izolare și nesiguranță permanentă.

Unii ajung să se creadă chiar grozavi, isteți sau inteligenți dacă au reușit să înșele statul sau pe oricine altcineva, uitând că Dumnezeu, Care vede și știe totul, este drept și iubește dreptatea. În acest sens, Duhul Sfânt spune prin psalmistul David: „Mai bun este puținul celui drept decât bogăția multă a păcătoșilor” (Ps.36,16), iar Mântuitorul Iisus Hristos ne întreabă: „Ce-i va folosi omului dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde?” (Mt. 16,26). De asemenea Sfântul Apostol Pavel, enumerând categoriile de oameni care nu vor putea intra în Împărăția lui Dumnezeu din cauza păcatelor neîndreptate, îi amintește și pe hoți: „Nici furii, nici lacomi, nici bețivii, nici batjocoritorii, nici răpitorii nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (I Cor. 6,10). Prin urmare, știind că Dumnezeu va răsplăti fiecăruia după faptele lui, să ne străduim să împlinim poruncile lui Dumnezeu și să nu greșim.

Fiecare să fie mulțumit cu ceea ce are, iar dacă își dorește mai mult să se sânguiască prin muncă cinstită și rugăciune să le dobândească.

Iar dacă ceea ce își doresc sau au nevoie unii oameni depășește în acel moment posibilitățile lor, atunci este bine să ceară sfat și ajutor părinților, învățătorului, duhovnicului și să aibă răbdare și încredere că le vor dobândi la vremea potrivită.

prof. Maria Ionescu, Suceava

Măgarul

Într-o bună zi, măgarul unui țăran căzu într-o fântână.

Nefericitul animal se puse pe zbierat ore întregi, în timp ce țăranul căuta să vadă ce e de făcut. Până la urmă, țăranul hotărî că măgarul și-așa era bătrân, iar că fântâna, oricum secată, tot trebuia să fie acoperită odată și-odată. Și că nu mai merită osteneala de a-l scoate pe măgar din adâncul fântânii. Așa că țăranul își chemă vecinii ca să-i dea o mână de ajutor. Fiecare dintre ei apucă câte o lopată și începură să arunce de zor pământ înăuntrul fântânii.

Măgarul pricepu de îndată ce i se pregătea și se puse și mai abitir pe zbierat. Dar, spre mirarea tuturor, după câteva lopeți bune de pământ, măgarul se potoli și tăcu. Țăranul privi în adâncul fântânii și rămase uluit de ce văzu.

Cu fiecare lopată de pământ, măgarul cel bătrân făcea ceva neașteptat: se scutura de pământ și pășea deasupra lui. În curând, toată lumea fu martoră cu surprindere cum măgarul, ajuns până la gura fântânii, sări peste ghizduri și ieși fremătând...

Viața va arunca poate și peste tine cu pământ și cu tot felul de greutateți... Secretul pentru a ieși din fântână este să te scuturi de acest pământ și să-l folosești pentru a urca un pas mai sus. Fiecare din greutatețile noastre este o ocazie pentru un pas înainte. Putem ieși din adâncurile cele mai profunde dacă nu ne dăm bătăuți. Folosește pământul pe care ți-l aruncă viața peste tine ca să mergi înainte.

Grafiță de Marta Alexandrescu, Vulturești

NUCA ȘI ZIDUL

S-a întâmplat odată că o nucă a fost luată de o cioară și dusă pe clopotnița înaltă a unei biserici; și ajunsă acolo, i-a fost dat să scape de ciocul aducător de moarte al ciorii, căzând într-o crăpătură a zidului.

Se rugă, așadar, de turnul clopotniței să-i vină în ajutor, căci și Dumnezeu se arătase bun și îndurător față de el, făcându-l atât de înalt și mareț și dăruindu-l cu clopote atât de frumoase și cu un sunet atât de minunat.

Și cum nu-i fusese hărăzit să cadă sub crengile verzi ale bătrânului său părinte, unde și-ar fi putut afla odihnă în pământul roditor din jur, acoperit de stratul gros de frunze căzute din nuc; și cum, pe de altă parte, nu voia să se mai despartă de zid, se hotărâse ca, deoarece scăpase de ciocul nemilos al ciorii, să-și petreacă restul zilelor într-o umilă văgăună.

La auzul acestor cuvinte, zidul clopotniței, înduioșat de rugămintea ei, îi dădu bucuros găzduire chiar în locul unde căzuse.

Nu trecu mult timp, că nuca și începu să încolțească și să-și întindă rădăcinile printre crăpăturile pietrelor, lărgindu-le tot mai mult, și să-și trimită câteva mlădițe, în scurt timp crescând și înălțându-se deasupra clădirii și îngroșându-li-se rădăcinile întortocheate. Începură să desfacă zidurile și să împingă vechile pietre de la locul lor.

Atunci zidul începu să se plângă împotriva nucii care îi pricinuisese stricăciunea; dar era prea târziu și în zadar, căci în curând zidul se despică și o mare parte căzu în ruină.

Este mai ferit de primejdie cel care nu îngăduie dușmanului să intre în casă, decât cel care, după ce l-a lăsat să intre, se luptă cu el să-l scoată.

(Sfântul Tihon)

Grafiță de elevul Dumitru Olărean, Marginea

27

Șoapte de iubire

Pe un deal însořit creștea o viță-de-vie aleasă. Într-o zi o rămurică a auzit niște șoapte, care veneau chiar din butuc și spuneau: "Eu sunt vița... tu ești mlădița... suntem așa de aproape unul de altul și seva care este în mine curge în tine... Tu vei avea un rod bogat de struguri, buni și parfumați și frumoși la culoare... și din roadele tale va gusta însuși regele țării..."

Auzind asemenea șoapte minunate, rămurica s-a alipit și mai mult de viță, cu toată dragostea ei.

"Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cel ce rămâne în Mine și Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic."

Sf. Ev. Ioan, cap. 15; v. 5

Grafică de eleva Andreea Ioniță, Dumbrăveni

PREMIERE

CONCURS DE POEZII, ESEURI Virtuțile - în timpul vacanței școlare

Premiul I: Valentina Juravle, Straja
Premiul II: Roxana Roman, Vicovu de Sus
Premiul III: Cătălin Paparușcă, Rădăuți
Mențiuni: Adriana Ionesi, Straja

PREMIERE

CONCURS - Mărturia Izvorului

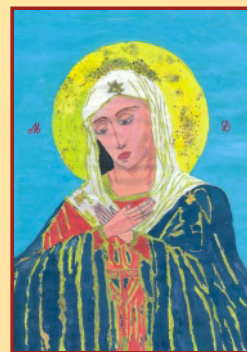
Premiul I: Roxana Huțanu, Siret
Premiul II: Ionuț Pascariu, Iaslovăț
Premiul III: Teofana Pascariu, Iaslovăț
Mențiuni: Ionela Georgiță, Vicovu de Sus
Alexandra Toader, Dumbrăveni

PREMIERE CONCURS DE ICOANE Maica Domnului

Clasele I-IV

Premiul I
Ioan Negru
Bosanci

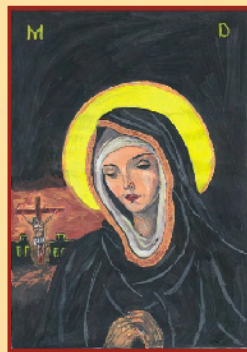
Premiul II
Marta Alexandrescu
Pleșești

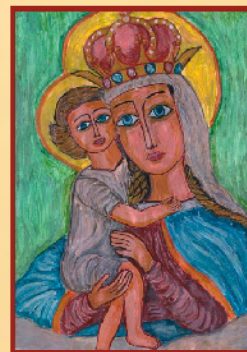
Premiul III
Marina Gavrilescu
Fântâna Mare

Mențiuni: Veronica Ieremie, Bosanci
Georgiana Gordin, Suceava

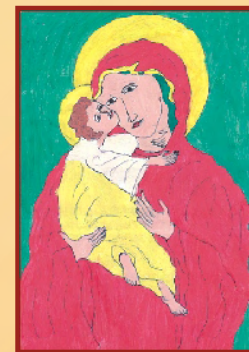
Clasele V-VIII

Premiul I
Cristina Maței
Slătioara

Premiul II
Mihaela Mihalciuc
Grămești

Premiul III
Sergiu Popa
Stulpicani

Mențiuni: Ionuț Bratu, Stulpicani
Lăcrămioara Măgurean, Pojorâta
Cristina Ciocan, Buda

“Sfinții - modelul micuților creștini”

premiere - ediția a III-a

CONCURS DE POEZII, ESEURI

Premiul I: Corina Prepeliță, Gura Humorului

Premiul II: Adriana Ionesi, Straja

Premiul III: Camelia Jibu, Fântâna Mare

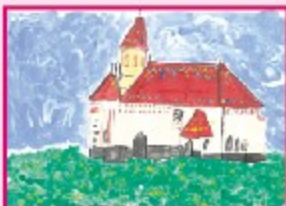
Mențiuni: Diana Horju, Păltinoasa

Emilian Ceredeev, Vatra Moldovitei; Floreta Macovei, Baia

Premiul special: Roxana Roman, Vicovu de Sus

CONCURS DE DESENE

Clasele I-VI

Premiul I

Oana Bejinari
Rădăuți

Premiul II

Ana-Maria Băican
Șaru Dornei

Premiul III

Marta Alexandrescu
Vulturești

Mențiuni: Ramona Scheuleac, Stulpicani; Loredana Bratu, Stulpicani;
Loredana Gogu, Baia

Premiul special: Teofana Verșanu, Borlești

Clasele V-VIII

Premiul I

Dumitru Olărean
Mărginea

Premiul II

Alexandra Oltean
Târgu Mureș

Premiul III

Cristinel Irimescu
Putna

Mențiuni: Iuliana Băican, Șaru Dornei; Flaviu Timofte, Fălticeni;
Cristina Maftai, Slătioara; Andreea Ioniță, Dumbrăveni

Concurs de poezii, eseuri

Tema concursului:

“Postul - libertate sau constrângere”

cele mai frumoase eseuri sau poezii despre post
vor fi premiate cu cărți oferite de Bibliotecă
“Sfântul Voievod Ștefan cel Mare”.

CONCURS DE ICOANE

Tema concursului:

“Sfinți - ocrotitori ai copiilor”

Cele mai frumoase lucrări cu sfinți care ocrotesc
copiii vor fi premiate cu icoane oferite de
Mănăstirea “Sf. Ioan cel Nou” Suceava.

Pot participa la concurs elevii claselor I-VIII.

Materialele vor fi trimise până la 1 Decembrie 2008 prin poștă sau
e-mail la adresa de mai jos.

Vă rugăm să specificați numele, clasa, școala și adresa completă.

Îndemnăm profesorii de religie să discute cu elevii conținutul
revistei și să-i încurajeze să participe la concursurile propuse.

Așteptăm impresiile voastre despre această revistă, propuneri,
articole și desene create de voi pentru a fi publicate în numărul
următor al revistei. Următoarea revistă apare în luna decembrie.

Mănăstirea “Sfântul Ioan cel Nou” Suceava
Str. I. V. Viteazul, nr. 2, 720034 Suceava
micutiicrestini@yahoo.com, tel 0749 071680

Revista este publicată on-line la:
www.arhiepiscopiasucevei.ro/editura.html
micutiicrestini.esens.ro